

Εφετείο Αθηνών 7513/1978,

Πηγή: ΝοΒ 27/79 σελ. 592

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα. - συνιστά εργατικό ατύχημα ο τραυματισμός εργάτη, που περίμενε έξω από την επιχείρηση για ανάληψη υπηρεσίας, από αυτοκίνητο (λεωφορείο) της επιχείρησης που οδηγούσε συνάδελφός του. - δεν εμποδίζει τον χαρακτηρισμό του ατυχήματος ως εργατικού το ότι αποτελεί αστικό αδίκημα (αδικοπραξία), που ρυθμίζεται από τις ειδικές διατάξεις του νόμου ΓΝ/1911. - Εργατικές διαφορές. - κατά την ειδική διαδικασία των εργατ. διαφορών δικάζονται και οι αξιώσεις που προέρχονται από εργατικό ατύχημα. - εφαρμογή της ίδιας διαδικασίας και όταν η αγωγή στρέφεται κατά του "προσθηθέντος"..

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. ΕΜΜ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ

Εισηγής ο κ. Ι. ΠΡΕΜΠΕΤΗΣ, εφέτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Οικονόμου, Κ. Τριτσιμπιδας, Εμμ. Κοπακάκης

Επειδή κατ' άρθρ. 1 του διά του β.δ. της 24.7/25.8.1920 κωδικ. ν. 551/1915, ως ατύχημα εκβιαίου συμβάντος, όπερ επήλθε κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής εις εργάτην ή υπάλληλον των εν άρθρ. 2 επιχειρήσεων, εις ας περιλαμβάνονται και τα ναυπηγεία θεωρείται πάσα βλάβη, ήτις είναι αποτέλεσμα βιαίας και αιφνιδίας επενεργείας εξωτερικού αιτίου ασχέτου μεν προς την σύστασιν του οργανισμού του παθόντος και προς την βαθμιαίαν και προοδευτικήν εξασθένησιν και φθοράν, ως εκ της φύσεως και του είδους της εργασίας του και των συμφυών προς αυτήν δυσμενών επαγγελματικών όρων, επελθούσης όμως κατά την εκτέλεσιν της εργασίας, ή προ ή μετά ταύτην, αλλ' εξ αφορμής αυτής. Εις την τοιαύτην δε εξ αφορμής της εργασίας έννοιαν του εργατικού ατυχήματος εμπίπτει και ο επελθών τραυματισμός παρ' αυτοκινήτου, του πεζή μεταβαίνοντος, διά της εκ των περιστάσεων ενδεικνυομένης οδοῦ, εις τον τόπον της εργασίας του, προς παροχήν ταύτης, εργαζομένου, του εις τας σχέσεις τούτου και του εργοδότη του αναγομένου χαρακτηρισμού αυτού, μη κωλυομένου εκ του λόγου ότι το συμβάν αποτελεί αστικόν αδίκημα και κατ' άλλας ισχυούσας διατάξεις, οίαι είναι και αι ειδικαί, λόγω του δι' ου ετελέσθη το αδίκημα μέσου, τοιαῦται του περί αυτοκινήτων νόμου ΓΝ/1911 (ΣΤΕ 1455/1969 ΕΕΔ 28. 1162, Α.Π. 178/1976 ΕΕΔ 35. 514, Α.Π. 360/1976 ΕΕΔ 35. 755). Εξ άλλου, κατ' άρθρ. 663 § 1 και 2 ΚΠολΔ αι διαφοραί εκ παροχής εξηρητημένης εργασίας, ή και εξ οιασδήποτε άλλης αιτίας, ή εξ αφορμής αυτής, μεταξύ εργαζομένων και των εργοδοτών των, ή των από κοινού εργαζομένων παρὰ τω αυτώ εργοδότη δικάζονται κατά την ειδικήν διαδικασίαν των άρθρ. 664 έως 676 ΚΠολΔ. Της διατάξεως δε ταύτης μη διακρινούσης, εις την υπ' αυτής θεσπιζομένην σύντομον και ολιγώτερον δαπανηράν διαδικασίαν υπάγεται και η περί αποζημιώσεως αξίωσις του εργάτου, ου μόνον κατά του εργοδότη, αλλά και του τραυματίσαντος αυτόν, εξ αμελείας του, συναδέλφου του, συμπεριλαμβανομένης και της τοιαύτης περί χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης (Α.Π. 936/1973 ΕΕΔ 33, 213). Εν προκειμένω ο εφεσί βλητος διά της, εφ' ης ως είρηται, εξεδόθησαν αι εκκαλούμεναι αποφάσεις, αγωγής του, ισχυρίσθη ότι εργαζόμενος ως ανειδίκευτος εργάτης εις τα εν Σκαραμαγκά ναυπηγεία της πρώτης των εκκαλούντων και αναμένων έξωθι της πύλης τούτων την 6.30 πρωϊνήν ώραν της 5.12.1973 μετ' άλλων εργατών, ίνα εισέλθη εις αυτά προς ανάληψιν εργασίας, παρεσύρθη υπό του δεξιού προσθίου πλαγίου τμήματος του υπ' αριθ. 408321 λεωφορείου αυτοκινήτου ταύτης, ένεκεν αμελείας του δευτέρου των εκκαλούντων περί την οδήγησιν αυτού, εις ην είχε προσθηθή υπό της πρώτης τούτων, υποστάς τας εν αυτή σωματικές κακώσεις, εξ ων κατέστη διά βίου ανάπηρος προς άσκησιν του άνω επαγγέλματος του. Ητήσατο δε δι' αυτής α) την αναγνώρισιν 1) της αναπηρίας του και της εκ ταύτης ανικανότητός του προς εργασίαν επί δεκαετίαν από του ατυχήματος και 2) της υποχρεώσεως των εκκαλούντων εις την καταβολήν των εν αυτή δαπανών νοσηλείας και προμηθείας βελτιωμένης τροφής και απωλεσθεισών προσόδων του από του ατυχήματος μέχρι της 5.12.1975 χρονικού διαστήματος, ως και χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, και β) την καταβολήν του εν αυτή τμήματος των ως άνω δαπανών, απολεσθεισών προσόδων και χρηματικής ικανοποιήσεως. Ταῦτα διαλαμβανούσης της ενδίκου αγωγής, ο τραυματισμός του εφεσιβλήτου επήλθεν εξ αφορμής της εκτελέσεως της εργασίας τούτου και του δευτέρου των εκκαλούντων εις την πρώτην τούτων (εκκαλούντων) και έδει κατ' άρθρ. 16 § 2 και 591 § 2 ΚΠολΔ να αποφανθή περί τούτου αυτεπαγγέλτως το πρωτοβάθμιον δικαστήριον και να διατάξη την εκδίκασιν αυτής υπό του ενταῦθα Μονομελούς Πρωτοδικείου κατά την ειδικήν διαδικασίαν των άρθρ. 664 έως 676 ΚΠολΔ. Προβάν δε τούτο εις εκδίκασιν αυτής κατά την τακτικήν διαδικασίαν, έσφαλε και δέον, δεκτού γενομένου του σχετικού περί τούτου πρώτου λόγου εφέσεως, έχοντος, εν όψει του άρθρ. 47 ΚΠολΔ, την έννοιαν, ότι έδει να εκδικασθῆ η αγωγή κατά την ειδικήν αποκλειστικήν διαδικασίαν των άρθρ. 664 έως 676 ΚΠολΔ, και παραδεκτώς προβαλλομένου διά της εφέσεως κατ' άρθρ. 527 § 3 ΚΠολΔ εν συνδυασμῷ προς το

άρθρ. 269 § 1 και 2 εδ. γ' εφ' όσον λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπ' όψιν υπό του Δικαστηρίου κατ' άρθρ. 591 § 2 και αποδεικνύεται εγγράφως και δη του δικογράφου της αγωγής, να εξαφανισθούν αι εκκαλούμεναι αποφάσεις ως προς τα προβαλλόμενα διά της εφέσεως κεφάλαια αυτών, επί τω τέλει όπως παραπεμφθή η ένδικος αγωγή και εις το ενταύθα Μονομελές Πρωτοδικείον ίνα δικασθή κατά την ειδικήν διαδικασίαν των άρθρ. 664 επ. ΚΠολΔ παρελκούσης της ερεύνης των λοιπών λόγων εφέσεως.